

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357153648/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

for mig, du har allerede gjort dit greb og fundet noget, der holder. Hvis det ikke var tilfældet, vilde du ikke ligge der så rådvild og usikker. Den ild, der nu brænder i dig, går ikke over i mig, den er mig fremmed og fjendtlig; jeg føler den som kulde.

Men når det skete, at han fandt hendes blik og holdt det fast, da kunde han se, hvordan der gik en smærte igennem hende; den bredte sig som en bølge over hele hendes legeme og bragte hende ud af sit leje. Hånden, der lå på hans, talte højt om en færende uro.

Det var imidlertid blevet forår. Solen skinnede ind i sovekammeret, og han så hende smile for første gang, mens hun lå til sengs. Hun stod op med det samme, og nogle dage senere bad hun ham gå med ud i skoven.

Vi skal vel tale om det stakkels barn, begyndte hun med sagte, klar stemme. – Se, hvor smukt her er. Det er indrettet sådan, at det skulde ha været en dejlig dag for os to – os tre, Niels. Lad os sætte os lidt.

Ja, Helga; jeg har talt med lægen om det; han – – –

Lad hellere mig fortælle det. Det er meget værre, end du tror. Det er mig, der er skyld i, at vort barn er dødt.

Men, kære Helga, selv om du har været uheldig – – –

Hør kun, hvad jeg siger. Det kunde ikke leve; nu forstår jeg det. Den gang, jeg gik med det, og jeg mærkede, at det tog mit talent fra mig, da blev jeg vred på det; ja, der var tider, hvor jeg hadede det, og det kan et lille barn ikke tåle. Den dag, du ved, da jeg var ude at male, da kunde jeg mærke, hvordan min sjæl var borte; den var nede i barnet. Bag efter – ja det ved du ikke noget om – da tegnede jeg lidt af og til; jeg tænkte, jeg vil bare lige se, om jeg kan, for at være sikker på det. Og jeg kunde godt, jeg hentede min sjæl op fra barnet med vold. Det, jeg lavede, tog jeg fra barnet. Derfor døde det.

Men hvorfor konstruere en sådan forklaring, når der gives en langt simple? Der er visse bevægelser, sa lægen, som er farlige – –.